

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **I. R.**, proti žalovanému **Vězeňské službě ČR, věznice Karviná**, se sídlem v Karviné, Fryštátská 178, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal soudní ochrany proti nečinnosti žalovaného v souvislosti s žádostí, kterou dne 15.1.2013 zaslal s požadavkem o své přemístění z Věznice Valdice do Věznice Karviná. V zákonné lhůtě 30 dnů však věznice písemně neodpověděla, jak naložila s jeho žádostí. Ke dni sepsu žaloby, tj. ke dni 6.3.2013, žalobce neobdržel žádnou odpověď na podanou žádost, čímž se cítí zkrácen na svých právech. Žalobce se domáhal vydání rozhodnutí soudu, aby žalovaný obratem vyřídil žádost žalobce a aby byl bezodkladně přemístěn z věznice Valdice do věznice Karviná.

Podle ust. § 79 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Krajský soud se zabýval otázkou existence podmínek řízení, zejména, zda žalobce bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

Z vyjádření Vězeňské služby ČR, věznice Valdice ze dne 17.10.2013 soud zjistil, že žalobce byl ve smyslu § 12 odst. 2 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 30/2012, kterým se stanoví některé podrobnosti pro umístování a přemísťování odsouzených ve Vězeňské službě České republiky, prokazatelně seznámen s vyřízením své žádosti dne 14.3.2013, což stvrdil svým podpisem na formuláři žádosti o přemístění do jiné věznice ze dne 15.1.2013.

Žaloba v posuzované věci adresovaná Městskému soudu v Praze byla předána k poštovní přepravě dne 24.4.2013.

Podání žaloby předcházelo podání stížnosti žalobce na laxní přístup věznice Karviná ve věci žalobcovy žádosti o přemístění. Stížnost byla doručena Vězeňské službě ČR, generálnímu ředitelství dne 13.3.2013. Stížnost byla Generálním ředitelstvím vězeňské služby ČR vyhodnocena jako nedůvodná vyřízením ze dne 17.4.2013.

Podle ust. § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, v platném znění (dále jen řád výkonu trestu) lze odsouzeného přemístit do jiné věznice na dobu přechodnou na základě kladného rozhodnutí o žádosti odsouzeného.

Podle ust. § 12 odst. 4 nařízení Generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 30/2012, kterým se stanoví některé podrobnosti pro umísťování a přemísťování odsouzených ve Vězeňské službě České republiky, činí lhůta pro vyřízení žádosti podané odsouzeným nebo jemu blízkých osob 30 dnů od jejího přijetí věznicí I, tj. věznicí, v níž je odsouzený umístěn.

Podle ust. § 76 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, v platném znění se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád.

Podle platného procesního předpisu, jímž je v posuzované věci řád výkonu trestu odnětí svobody, je odsouzený oprávněn chránit svá práva a oprávněné zájmy prostřednictvím stížnosti a žádosti adresovaných jak státním orgánům České republiky, tak mezinárodním orgánům a organizacím (§ 34 odst. 1 řádu výkonu trestu odnětí svobody). Ve smyslu tohoto ustanovení podal žalobce dne 6.3.2013 stížnost na Generální ředitelství Vězeňské služby. Stížnost byla Vězeňské službě ČR, generálnímu ředitelství doručena dne 13.3.2013. Obsahem stížnosti je právě skutečnost, že ve lhůtě 30 dnů nebyl žalobce vyrozuměn o způsobu vyřízení své žádosti o přemístění do jiné věznice.

Dle citované právní úpravy a dle obsahu podané stížnosti má krajský soud za to, že touto stížností žalobce čerpal prostředky, které procesní předpis (řád výkonu trestu odnětí svobody) stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (věznice).

Jelikož však dne 14.3.2013 byl žalobce prokazatelně vyrozuměn o způsobu vyřízení žádosti o přemístění, což stvrdil svým podpisem, dospěl krajský soud k závěru, že žalobce nevyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu bezvýsledně, neboť v průběhu řízení o podané stížnosti bylo o jeho žádosti prokazatelně rozhodnuto. Předmětem žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu je toliko otázka, zda správní orgán dostal své povinnosti vydat rozhodnutí ve věci či nikoliv. Námitky žalobce směřující proti způsobu rozhodnutí jsou v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti irelevantní (srov. přiměřeně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.5.2010 č.j. 9 Ca 318/2007-44). Není proto rozhodující, zda způsob, jakým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce, je jiný, než žalobce očekával. Za podstatnou je nutno označit skutečnost, že k rozhodnutí o žádosti došlo v průběhu řízení o stížnosti, takže podaný prostředek k ochraně proti nečinnosti nelze označit za bezúspěšný.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žalobce prostředek ochrany proti nečinnosti před správním orgánem vyčerpal nikoliv bezvýsledně, takže nebyla naplněna zákonná podmínka pro podání žaloby dle ust. § 79 odst. 1 věty první s.ř.s.

Na základě shora uvedeného krajský soud žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 16. ledna 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu